

Salacas vārds

Nr. 2. (8)
1997. gada februārī

Laikraksts novadam, nākotnei, jūsu reklāmai un sludinājumiem

REDAKCIJAS SLEJA

Pārmaiņas. Citudien list kā pa Jāņiem, bet vēl pēc pāris - sals kož ne pa jokam. Tādas siltas nepareizības aukstā gadalaikā vislabāk patīk vīrusiem, tie tad arī pašlaik sasparojušies. Ari pārmaiņa - te tu, cilveks, esi vesels un možs, te jau vīrusa pievārēts.

Sogad šis nebūt tik neparastās laika maiņas Latvijas ziemās sakrīt vienlaikus ar vēl kādām lielām pārmaiņām visā valstī. Februāris parasti tāds mierīgs mēnesis - kā raksta kāds mūsu lielais kolēģis: "Februāris ir tik īss mēnesis, ka nav spējis īsti pierakstīties jaunajā Latvijā. Janvāris - tās ir skarbās "janvāra dienas", marts ir zīmīgs ar pavasara sākumu, aprīlis - ar Liel dienām, maijā valstisku notikumu atceres ir no vienas vietas, viss jūnijs griežas ap Jāņu nakti, jūlijā ir silti un labi tāpat, augustā pīminam Ribentropa - Molotova paktu, Marijas debesbraukšanu un Latvijas neatkarības atjaunošanu, septembris pieder skolniekiem, oktobris lašu un lidaku spinningotājiem, novembris ir tik pat valstisks kā maijs, un decembrī visādu Ziemassvētku ir vairāk nekā sniega. Tikai februārim, šķiet, nav nekā iezīmīga, kopš "vīriešu dienu" jeb padarimijas dibināšanas svētkus vairs nesvinam."

Sogad tieši februāris ir lielais priekšvēlēšanu kampaņas laiks. Tiek svērts, vētīts un solīts, analizēts un spriests, kas labs, kas slihts bijis, kas jauns ieviešams un kas no vecā paturams, lai nākošajos 4 gados dzīve un sadzīve uz labo pusi mainītos.

Un ne jau tikai tāpēc, ka arī ugunīgais Vērša gads (kas atnāk reizi 60 gados) sākās februārī, bet arī tāpēc tieši šā gada februāris, kurā mēs izšķirsimies, par ko atdot savu balsi pašvaldību vēlēšanās (kas atkal būs pēc 4 gadiem), būs katram svarīgs un nozīmīgs.

Nelda Irbe

SKOLĀ

10. februārī notika Mazsalacas skolas padomes sēde. No 20 skolas padomes locekļiem nebija ieradušies 6: R. Ameļina, O. Beķeris, A. Zass, J. Zilpaušs, K. Kiris un J. Valdmanis.

Dienas kārtībā 2 jautājumi: 1996. gada budžeta projekta apstiprināšana.

Vispirms par budžeta izdevumu tāmes projektu, kas jāiesniedz pilsētas domes finansu komitejā, lai tas tiktu izskatīts līdz Mazsalacas pilsētas budžeta pieņemšanai 19., 20. februārī.

Skolas budžets 1996. gadā izpildīts tikai par 87,5%. Savas saistības ar skolu izpildījuši tikai Ramatas un Skapkalnes pagasti. Mazsalaca, Seju un Vecates pagasti palikuši skolai parādā. Ap 50% parāda summas ir uz Mazsalacas pilsētas domes sirdsapziņas. Skola nav saņēmusi 7000 Ls, kaut bija apstiprināts tikai "izdzīvošanas budžets" - 56,500 Ls. Līdz ar to netika atrasti līdzekļi pamatlīdzekļu iegādei, īpaši trūkstošais atsaucas uz grāmatu un mācību līdzekļu iegādi, samazinājās iespējas maksāt par pakalpojumiem un remontdarbiem paredzētie līdzekļi. Galvenā uzmanība tika pievērsta skolas apkures nodrošināšanai. Malka, iespējams, paliks arī nākamajai sezonai.

Par 1997. gada budžeta projektu - šogad plānots apmēram 100 Ls uz 1 skolēnu, un tā kā pašlaik skolā

mācās 689 bērni, tad šī gada budžets varētu būt - 68900 Ls. Visaktualākais jautājums šogad ir par mūsdienu prasībām atbilstošas datortehnikas iegādi. Jau sākti darbi pie projekta kredīta saņemšanai skolas katlumājas rekonstrukcijai.

Budžeta projekts 1997. gadam tika pieņemts, 5 padomes locekļiem balsojot "par", 2 - "pret", atturējās - 6.

Debatēs izskanēja priekšlikums, apspriežot pilsētas domē skolas budžetu, īpaši norādot, ka dome ar šāda budžeta pieņemšanu apstiprina ne tikai to, kas skolā būs, bet galvenais arī tās daudzās lietas, kuru skolā nebūs līdz ar šāda "nabadzības budžeta" pieņemšanu. Vēl kāds no priekšlikumiem - to pagastu, kas ir parādā skolai, bērnus skolot tikai tik dienu, par cik pagasts samaksājis, pārējā laikā šo pagastu bērniem - skola slēgta.

Skolas padomes priekšsēdētājs G. Zariņš izteica priekšlikumu veidot skolas avīzi, kas iznāktu kā ielikums "Salacas Vārdā". Daži skolas padomes locekļi šo priekšlikumu atbalstīja. Skolas padomes loceklis M. Šiņičis uzsvēra, ka viņam nepatīk laikraksta "Salacas Vārds" attieksme pret skolu. Jautājums par skolas avīzes izdošanu palika atklāts.

"SV"

SKOLAS PADOMES LĒMUMI

1997. gada 10. februārī.

1. Atzīt par pamatotu skolas budžeta projektu 1997. gadam un prasīt to apstiprināt Mazsalacas pilsētas domē.
2. Sabiedriskās skolas padomes vecāku grupai V. Ozola vadībā izstrādāt mehānismuziedojumu vākšanai skolas grāmatu fonda atjaunošanai un iegādei.

Sk. padomes pr-tājs G. Zariņš.

SIA "LARELINI"

Valsts Jelgavas uzņēmums "LARELINI" privatizācijai tika nodots 1995. gada 2. maijā. Pirkuma līgumu ar Ludzas zemnieku saimniecību "Apsītes" īpašnieki Valentinu Lazovsku Privatizācijas Aģentūra noslēdza 1996. gada 13. jūnijā. Uzņēmums tika privatizēts ar lielu parādu nastu - 1 miljonu latu. Saskaņā ar valstī esošo likumdošanu zemnieku saimniecības parādu kapitalizēt nevar. Tādēļ š.g. 23. janvārī tika izveidota SIA "LARELINI". 30% uzņēmuma daļu patlaban pieder z/s "Apsītes", kas arī audzē linus, bet pārējās - piecām privātpersonām Latgalē.

Ražošanu rūpnīcā uzņēmums atsācis pērn augustā. Tāpat kā agrāk, rūpnīcas filiālē Mazsalacā tiek turpināta taras maisu ražošana. Par to noietu rūpnīca šobrīd nevar piecāties, jo Latvijā importētie taras maisi ir apmēram 2x lētāki nekā "LARELINI" ražotie. Aizvadītais gads sabiedrībai kopumā beidzies ar zaudē-

jumiem, tomēr firmas vadība ir optimistiski noskaņota.

Linus - galveno ražotnes izejmateriālu sabiedrība iepērk Ukrainā un Baltkrievijā vidēji par 950 \$ tonnā. Tikai 10. daļu nepieciešamo materiālu var iepirkt no Latgales un Valmieras rajona zemniekiem. Taču te pat audzētie lini ir pat nedaudz dārgāki par kaimiņvalstīs audzētiem. Novāktos linus apstrādā pirmapstrādes rūpnīcās Ludzā, Rēzeknē, Rūjienā. Tur iegūs linu šķiedru. Pirmapstrādes rūpnīcas ir arī Preiļos un Krāslavā, taču tās nedarbojas.

Latvijā uzņēmums realizē pavisam nīcīgu daļu sarazotās produkcijas. Mazsalaciešiem vislabākā sadarbība izveidojusies ar Dobeles dzirnavnieku, kas gadā iegādājas ap 30 tūkstošu linu maisu. Mazsalaciešu maisu pērk arī Kaļiņingradas apgabala.

Kamēr Jelgavas valsts uzņēmums gadu stāvējis dikā, Lietuvas linu izstrādātāji paspējuši iekarot lielu da-

ļu pasaules tirgus. Latvijā LARELINIEM līdzīga uzņēmuma nav. Tomēr arī šim milzīgajam rūpniecības kompleksam trūkst iekārtu auduma pilnīgai apstrādei. Uzņēmums nīcīgās peļņas dēļ nav spējis iegādāties audumu apdāres līniju. Tā ir lielākā problēma.

Visā LARELINU rūpnīcā nodarbināti 372 jelgavnieki. Mazsalacā ap tuveni strādā 50 strādājošie. Rūpnīca jau izmanto tikai daļēji. Varētu vismaz dubultot apjomu, ja būtu tirgus gatavai produkcijai. Rūpnīca meklē tirgu. Sabiedrības realizācijas daļas vadītājs J. Januškevičs (Jelgavā) atzīst, ka klientus varētu piesaistīt arī audumu labāka kvalitāte. Kaut gan iekārtas ir vecas, kvalitāti varētu uzlabot, bet visi labākie strādnieki diemžēl pēc ražošanas atsāksanas rūpnīcā nav atgriezušies. "Preču kvalitāti varētu uzlabot, ieviešot stingrāku kontroli", saka J. Januškevičs. Iekārtas ražotas un uzstādītas 70. gados. Tāpēc uzņēmums

iecerējis meklēt investoru, kas palīdzētu atjaunot esošās iekārtas un uzstādīt jaunas. Aizvadītā gada septembrī LARELINI pirmo reizi piedalījās izstādē Viļņā, taču tā nav bijusi tik nozīmīga, kā gaidīts.

Mazsalacas ražotnē lielas grūtības preču realizācijai sagādā šaurās stelles - tikai 1,20 m. Tādus audumus nepieprasa. Tomēr mazsalacieši nezaudē cerības izdzīvot. Filiāles direktore Olga Stepanova rāda vairāk nekā 10 dažādu linu audumu paraugus. Šeit šuj arī darba cimds un pārdod par Ls 0.20 pāri. Austuvē uzsākta brezenta auduma aušana. Janvārī uzņēmums strādāja tikai divas dienas, bet februāris pagāja darbā. Mazsalaciešiem par ikdienā kūpošo rūpnīcas skursteni tik liels prieks kā šobrīd nekad nav bijis, jo dzīvība LARELINU Mazsalacas filiālē ir atgriezusies.

SIA "LARELINU" Mazsalacas filiālē ciemojās "Salacas Vārds"

Mazsalacas vēlēšanu komisijā iesniegtie saraksti

1. Vēlētāju apvienība "Mazsalaca"

Vārds, uzvārds	Dzimisšanas gads	Pieraksta vieta	Izglītība	Pamatdarba vieta un ieņemamais amats
1. Ojārs Beķeris	1961.	Mazsalaca	vid. spec.	Mazsalacas pils. dome. Priekšsēdētājs.
2. Edgars Grandāns	1957.	Skaņkalnes pag.	augstākā	Mazsalacas slimnīca. Direktors.
3. Valdis Bērziņš	1950.	Mazsalaca	augstākā	LKS "Lauksalaca". Inženieris.
4. Māris Zariņš	1952.	Mazsalaca	vid. spec.	Mazsalacas mežniecība. Mežsargs.
5. Anita Zariņa	1953.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas pils. dome. Sekretāre.
6. Maija Bankaus	1947.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas pils. dome. Soc. palīdzības dienesta vadītāja.
7. Agris Ludriks	1960.	Mazsalaca	vid. spec.	Zemnieku saimn. "Kūdras" īpašnieks.
8. Uldis Dreimanis	1930.	Mazsalaca	augstākā	Pensionārs.
9. Gunta Jēkabsons	1961.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas vidusskola. Skolotāja.

2. Vēlētāju apvienība "Likums un gods"

Vārds, uzvārds	Dzimisšanas gads	Pieraksta vieta	Izglītība	Pamatdarba vieta un ieņemamais amats
1. Juris Imants Šomas	1934.	Mazsalaca	augstākā	Pensionārs.
2. Viktors Ozols	1948.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas BB. Juriskonsults.
3. Gunārs Plūme	1961.	Skaņkalnes pag.	augstākā	Ziemeļu elektriskie tīkli. Elektromontieris.
4. Jānis Jātnieks	1965.	Mazsalaca	nep. augstākā	Mazsalacas vidusskola. Laborants.
5. Valdis Kampuss	1963.	Mazsalaca	augstākā	Valsts zemes dienests. Kadastra vec. inspektors
6. Valija Pētersone	1933.	Mazsalaca	vid. spec.	Mazsalacas poliklinika. Medmāsa.
7. Feja Almane	1948.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas vidusskola. Skolotāja.
8. Ilona Budule	1964.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas vidusskola. Skolotāja.
9. Sarmīte Priedīte	1960.	Mazsalaca	videjā	SIA "Stellers". Razošanas meistare.

3. Vēlētāju apvienība "Strādāsim kopā"

Vārds, uzvārds	Dzimisšanas gads	Pieraksta vieta	Izglītība	Pamatdarba vieta un ieņemamais amats
1. Arvids Bergs	1955.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas mežniecība. Mežzinis.
2. Janis Reinvalds	1953.	Mazsalaca	augstākā	Valmieras ģimnāzija. Direktora vietn. mācību darbā.
3. Andris Lauznis	1971.	Mazsalaca	augstākā	A. Laužņa I.U. Direktors.
4. Ilvis Pētersons	1969.	Mazsalaca	videjā	SIA "Rants". Direktors.
5. Larisa Gerasimova	1964.	Mazsalaca	vid. spec.	Mājsaimniece.
6. Inese Bērziņa	1956.	Aizkraukle	augstākā	Mazsalacas vidusskola. Skolotāja.
7. Gunta Zariņa	1960.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas PB. Ekonomiste.
8. Vilnis Grābergs	1944.	Mazsalaca	nep. augstākā	"Lattelekom" Mazsalacas iec. Vadītājs.
9. Dainis Jurka	1959.	Mazsalaca	vid. spec.	SIA "T.N. Rozalinde". Šoferis ekspeditors.

4. Vēlētāju apvienība "Salacas Vārds"

Vārds, uzvārds	Dzimisšanas gads	Pieraksta vieta	Izglītība	Pamatdarba vieta un ieņemamais amats
1. Valentina Irbe	1946.	Mazsalaca	videjā	SIA "Stellers". Direktore.
2. Indulis Irbe	1949.	Mazsalaca	videjā	SIA "Stellers". Komercdirektors.
3. Ingrida Kalniņa	1948.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas slimnīca. Zobārsts.
4. Valdis Meijers	1957.	Mazsalaca	augstākā	Mazsalacas mūzikas un māksla skola. Direktors.
5. Guntis Aļeskevičs	1954.	Mazsalaca	videjā	SIA "Stellers". Inženieris mehāniķis.
6. Andris Riekstiņš	1960.	Mazsalaca	augstākā	Valmieras lauks. depart. Vec. inspektors, meliorators.
7. Merika Lūse	1969.	Mazsalaca	nep. augstākā	Mazsalacas vidusskola. Skolotāja.
8. Uldis Dzintars	1924.	Mazsalaca	videjā	Pensionārs.
9. Rīta Lizuma	1960.	Mazsalaca	augstākā	Z/S "Kūdras". Grāmatvede.

MAZSALACĀ...

Ja dzīve pagastā rit neapmierinoši, tad sabiedrība ir ieinteresēta pārmaiņās, kuru mērķis ir darbības uzlabošanās, bet vadības elite, gluži pretēji, ir ieinteresēta pašsaglabāties un bremzēt jebkuras kadru vai personāliju izmaiņas, jo pārmaiņas agrī vai vēl novedīs pie varas zaudējuma.

To, cik apmierināti ar līdzšinējo kārtību un dzīves apstākļiem ir mazsalacieši, rāda pašvaldību vēlēšanām iesniegto deputātu kandidātu sarakstu skaits. Šis skaits brīnīgi parāda un novērtē līdzšinējo pašvaldību domju darbību.

Slavenajā Ventspilī, kur valda Lembergs, iesniegts tikai viens saraksts. Tajā kandidē visi līdzšinējie domnieki, izņemot mirušos un prom aizgājušos, bet Valmierā 7 saraksti, Mazsalacā 4. Ventspilī vidējā alga Ls 180,-, bet cik vidējā alga pie mums Mazsalacā, nezina neviens. Viss miglā tīts un klusumā. Acimredzot klusums pirms vētras. Ar pašreizējo kārtību pagastā acimredzot nav apmierināti vismaz pāri par 80 Mazsalacas iedzīvotāju, kuri, ar savu parakstu apliecinot, izvirzījuši jaunus kandidātus cerīgākam domes sastāvam. Interesanti arī tas, ka uz jauno domi kandidē itin visi vecās domes locekļi, bet ne vairs vienotā sastāvā.

Uz jauno sasaukumu atkal vienotā frontē ar veco kārtību un savu darbību apmierināti dodas 6 no 9 vecās domes locekļiem.

Pašreizējās domes loceklis sociālās komisijas priekšsēdētājs J.I. Šomas, kas savs neapmierinātību ar vecās Domes darbību atklātības trūkuma ziņā un budžeta sadalē pauda intervijā Mazsalacas radio, aktīvi iesaistījies priekšvēlēšanu kampaņā un izveidojis savu kandidātu sarakstu "Likums un gods" kurā pārsvarā balotējas skolotāji un Ev. luteriskās draudzes pārstāvji.

Pašreizējais kultūras komisijas loceklis J.Reinvalds savu darbību Mazsalacā turpmāk veiks sakarā ar vēlētāju apvienības "Strādāsim kopā" locekļiem, kura pamatā veidojusies no Mazsalacas dažāda ranga un lieluma uzņēmējiem.

Bet bijušais Domes zemes komisijas priekšsēdētājs, finansu komisijas loceklis Andris Riekstiņš daudz cietis vecās Domes darbības laikā no nesaskaņām un arī nelikumībām, ko pētījusi pašreizējā zemes komisija, piekritis kandidēt vēl, apvienības "Salacas Vārds" kandidātu sarakstā, kas, varētu teikt, radies kā opozīcijas saraksts pašreizējām Domes darbības stilam.

Sarakstā "Salacas Vārds" iekļautie kandidāti visi kā viens nav apmierināti ar līdzšinējās Domes darbošanos sevi. Vietējā darbaspēka noniecināšana, kad celt-

niecībai vai remontdarbiem pašvaldības teritorijā tiek izmantots svešs darbspēks, bet pašu ļaudis nikst bezdarbībā un ģimenes slīgst nabadzībā un bezcerībā. Tā rezultātā no pašvaldības teritorijas aizplūst darba algas, aizplūst nodokļi un arī darba vietas pašu ļaudim. Apvienība nevar samierināties ar Domes darbības noslēpumainību. "Salacas Vārds" jau vairāk nekā pus gadu ir lūdzis informēt caur savu laikrakstu pagasta un pilsētiņas iedzīvotājus par noteikto Domē, tās pieņemtajiem lēmumiem, kas svarīgi visiem iedzīvotājiem, par ārpusi piedāvājumu un palīdzības sadali, bet viss veltīgi. Mēs zinām, ka Sēļos un Skaņkalnē ir avizītes, kuras šo pagastu iedzīvotājiem piegādā bez maksas.

Vēlētāju apvienību "Salacas Vārds" neapmierina arī maza rūpe par skolu, un paradokss, ka skolā, kurā mācas ap 600 bērnu un strādā ap 100 skolotāju, pat skolotāju istabā nav telefona. Tas paralizē saikni starp vecākiem un skolu. Toties Domes namā katrā kabinetā garlaikojas pa telefona aparatam.

Tas varbūt ir sīkums, bet tas izsaka attiecsmi pret skolu. Vēlētāju apvienības "Salacas Vārds" kandidāti nāk no visdažādākajiem iedzīvotāju slāņiem. Šajā sarakstā varam atrast gan skolotājus - kultūras darbiniekus V. Mejeru un M. Lūsi, kas vada pūtēju orķestri un dra-

matisko kolektīvu, gan pārliecinātus lauksaimniekus - zemniekus G. Aļeskēviču un A. Riekstiņu. Savus spēkus un brīvo laiku mazsalaciešu veselības aizsardzības sistēmas uzlabošanā vēlas pielikt zobārste I. Kalniņa. Vēlētāju apvienībā "Salacas Vārds" kandidē arī z/s "Kūdras" grāmatvede R. Lizuma, kas tāpat kā mūsu Daugavas vanags U. Dzintars, asi pārdzīvo pilsētas finansu dzīves nesakārtotību un patriotiskās audzināšanas trūkumu skolās. Šajā sarakstā varam atrast arī darba devējus, ko pārstāv firmas "Stellers" īpašnieki V. un I. Irbes, kas nodrošina darbu pāri par 50 Mazsalaciešiem.

Situācija dzīvē pieprasā cilvēkiem spēju labi orientēties vairs nevis vienā, bet visai daudzās jomās. Tādi vispusīgi domājoši ir vēlētāju apvienības "Salacas Vārds" kandidāti pilsētas Domē. Laikrakstam "Salacas Vārds" jāklūst par katras mazsalaciešu ģimenes iknedējas bezmaksas laikrakstu. Viss, kas notiek pašvaldības, komunālajā dienestā, kultūras namā, sociālajā kantorī, skolās, ambulancē vai policijā ir jāzina ikvienam iedzīvotājam. Vēlētāju apvienība "Salacas Vārds" ar laikrakstu "Salacas Vārds" to nodrošinās.

Vēidosim kopīgi darbu un pārticīgu dzīvi Mazsalacā.

Mēs nākam no vēlēšanu apvienības "Salacas Vārds"

→ 3. lpp.

Uldis Dzintars

Esmu dzimis jaun-saimnieka ģimenē. Mācījies Mazsalacas pamatskolā un vidusskolā. 1943. gadā tiku iesaukts Latviešu Leģionā. Pēc vācu armijas kapitulācijas saņemts gūstā K u r z e m ē. Nosūtīts uz filtrācijas nometni Maskavā. Filtrācijas laikā, tieši vai netīši, inficēts ar malārijas vīrusu. Ļoti smagi slimoju. No nāves paglāba kādreizējais mazsalacietis Helmutis Kleimīts, kurš strādāja par ārsta palīgu nometnes ambulancē.

Pēc filtrācijas 1946. gada oktobrī patvarīgi mobilizēts iekš-lietu daļas būvbataljonā, kur paturēts līdz 1950. gada februārim (3 gadi un 10 mēn.).

Atbrīvošanas vieta toreizējā Igaunijas PSR Azeru ciemats. Paliku brīvprātīgi strādāt tur esošās ķieģeļrūpnīcas spēkstacijā Neklārienē beidzu 2-gadīgo elektrīku skolu, iegūdams vidējo speciālo iz-

glītību. Pārvaldu igauņu valodu.

Dzīmetnē atgriezies 1955. gadā. Sākumā strādāju par kalēja palīgu vietējā rūpkombinatā. 1959.gadā precējies un pārgāju strādāt Idus 8-gadīgajā slolā par skolotāju, bet no 1962. gada līdz 1980. gadam par elektroizolāciju meriju laborantu Valmieras piena kombinātā. Pēdējā darba vieta Mazsalacas piena cehs līdz 1992. gadam.

Tagad dzīvoju savās no tēva mantotajās mājās "Dzintaros". Esmu zemesgrāmatā nostiprināts likumīgs īpašnieks. Pagastvaldē zemes komisijā strādājošā Bērziņa daudz pūlējās, lai par tādu vē-

ilgi nekļūstu.

Balotējos sarakstā "Salacas vārds", necerēdams uz deputāta godu, bet lai atbalstītu pārējos veselīgi domājošos saraksta biedrus. Ceru, ka Mazsalacas pilsētas un lauku teritorijas iedzīvotāji izlasīs mūsu programmu un balsos par atklātību domes darbā, par maksimālu vietējā darbspēka izmantošanu mūsu pilsētas un lauku labklājībai. Par dzelzceļa atjaunošanu, par palīdzību trūkcūcietējiem.

Mēs nākam no vēlēšanu apvienības "Salacas Vārds"

Valdis Meijers

Esmu dzimis 1957. gada 23. augustā Kuldīgā. Mācījos Dobeles rajona Zebrenes 8-gadīgajā skolā. Mūzikas skolā Aucē. Pēc tam Auces vidusskolā. Pēc vidusskolas beigšanas vienu gadu mācījos Rīgas Kultūras darbinieku tehnikuma orķestra vadītāja specialitātē. 1967. gada aprīlī biju praksē Mazsalacas kultūras namā.

Tehnikumā nostiprinātas zināšanas mūzikas teorijā deva iespēju iestāties Jelgavas mūzikas vidusskolā, kuru beidzu 1980. gadā trombona specialitātē ar kvalifikāciju mūzikas pedagogs un pūteju orķestra vadītājs. Tajā pašā gadā iestājos Latvijas Valsts Konservatorijā, kuru neklātienē beidzu 1985. gadā. Paralēli mācībām LVK strādāju par pedagogu Madonas mūzikas skolas Lubānas filiālē. Blakus pamatdarbam izveidoju un vadīju Tautas deju ansambļa "Lubāna" instrumentālo grupu un skolēnu pūteju orķestri Lubānas vidusskolā.

Sakarā ar to, ka Mazsalacā tika atvērta Rūjienas mūzikas skolas filiāle, kopš 1989. gada septembra atkal dzīvoju un strādāju Mazsalacā. No 1992. gada, kad Mazsalacas mūzikas skola kļuva par pašvaldību, esmu tās direktors. Arī Mazsalacā strādāju ar pūteju orķestri, kurš regulāri piedalās rajona un republikas pasākumos.

Esmu precējies. Sieva Ruta arī ir skolotāja mūzikas skolā. Kopīgi strādājam pie tautas mūzikas ansambļa, kurā spēlē arī visi trīs mūsu bērni.

Domāju, ka tikai vispusīgi izglītoti bērni var izauzt par sabiedrībai noderīgu cilvēku. Tāpēc blakus labai vispārējai izglītībai bērnam ir jāsaņem estētiskā audzināšana, kuru sniedz mūzikas un mākslas skolas. Iestājos par to, lai šiem mērķiem būtu arī atbilstošs finansējums un intereseība no pilsētas Domes.

Andris Riekstiņš

Es, Andris Riekstiņš, esmu dzimis 1960. gada 15. janvārī Mazsalacā. 1978. gadā beidzu Mazsalacas vidusskolu un iestājos Latvijas Lauksaimniecības akadēmijā, Dienēju Padomju armijā no 1981.-83. gadam. 1986. gadā beidzu Hidromeliiorācijas fakultāti.

Dzīvoju Mazsalacas lauku teritorijā "Lazdās". Precējies. Sieva Inese beigus LLA Zootehniķu fakultāti.

Tagad strādā zemnieku saimniecībā. Ģimenē divi dēli. Inārs mācās Alojās Ausekļa vidusskolā, Aldis Mazsalacas vidusskolā.

No 1986. gada strādāju kolhozā "Mazsalaca" par inženieri hidrotehniķi, jeb vienkārši melioratoru.

Sākoties zemes reformai 1990. gadā, mani ievēlēja par zemes komisijas priekšsēdētāju. Šo pienākumu veicot, esmu guvis diezgan rūgtu pieredzi, ko gandrīz neiespējami vecās domes sastāvā bija pielietot dzīve.

1991. gadā nodibināju zemnieku saimniecību ar 12,7 ha zemes. 1993. gadā izsolē saņēmu fermu "Admipi", un tā kā sieva Inese ir zootehniķe, nodarbojamies ar piena lopkopību.

No 1995. gada janvāra sāku strādāt Valmieras meliorāciju sistēmu Valsts pārvaldē, kuru 1996. gadā apvienoja ar rajona Lauksaimniecības departamentu. Strādāju valsts civil dienestā un esmu ierēdņa kandidāts.

Vēlētāju apvienības "Salacas Vārds" sarakstā piekritu kandidēt Mazsalacas domes vēlēšanās, jo atbalstu izstrādāto programmu un domāju, ka varētu palīdzēt tās īstenošanā. Iegūtās zināšanas un pieredzi gribu likt lietā strādājot, lai palīdzētu cilvēkiem kārtot sarežģītos zemes jautājumus. Iesāktu un nepabeigtu lietu vēl ir tik daudz.

Guntis Aļeškevičs

Es, Guntis Aļeškevičs, esmu dzimis 1954. gada 6. jūnijā. Beidzu Mārsnēnu 8-gadīgo skolu 1971. gadā mācījos Olaines 35. PPTV un absolēju to 1975. gadā, iegūstot piensaimnieka specialitāti. Pēc skolas beigšanas strādāju Alūksnes raj. Zeltiņu kņejotavā par vadītāju. 1990. gadā absolēju Priekuļu Lauksaimniecības tehnikumu, iegūstot tehniķa mehāniķa specialitāti.

Esmu strādājis par traktoristu, kombainieri, fermu mehāniķi. Patreiz strādāju firmā "Stellers" par inženieri mehāniķi un arī savā zemnieku saimniecībā "Kļavas".

Esmu precējies. Ģimenē aug trīs dēli. Divi no tiem ir beiguši Ozolu lauksaimniecības skolu un sākuši patstāvīgas darba gaitas.

Vēlētāju apvienības "Salacas Vārds" sarakstā balotējos tāpēc, ka neapmierina pašreizējais pagasta valdes darbs.

Nav atklātības. Nav kontakta ar vlenkāršajiem cilvēkiem, trūkst informācijas par valdes darbu, lēmumiem, nav atbalsta zemniekiem.

Tās visas ir novēršamas lietas. Radīt šo saikni ar katru pašvaldības teritorijā dzīvojošu vēlētāju, būs mans un mūsu saraksta kandidātu galvenais uzdevums.

Merika Lūse

Piedzimu 1969. gadā Igaunijas pierobežā, savas skolas gaitas vadīju Rūjienas vidusskolā, mācījos Latvijas Universitātē Filoloģijas fakultātē, pašlaik mācos E. Meingaiļa Tautas mākslas centrā par teātra pedagogu. Mazsalacā dzīvoju kopš 1987. gada, esmu skolotāja Mazsalacas vidusskolā.

Pašlaik, kad viss tiek dalīts, pārdalīts un sadalīts, grūti pateikt, ko katrs no tā iegūs. Bet ir lietas, kuras nekad nevar atņemt - tā gara gaisma un sirds izglītība. To mēs varam krāt un paturēt.

Izglītībai un kultūrai jāklūst par to, kas nodrošinās mūsu pēctecību.

Liekas, šajā laikā, kad cilvēkiem zuduši jebkādi ideāli, visvairāk apjaust paaudžu saiknes nepieciešamību; nenojauc veco, iekams jaunais nav uzcelts.

Jaunatnei trūkst patriotiskos jūtu, un nemīlīga ārzemju kapitāla ieplūšana arvien vairāk veido apziņu, mēs nekas neesam, mēs vienmēr būsīm "kalpi" un lūdzēji.

Skolai jāiepažinstina, jāiemāca iemīlēt un būt lepniem par neizdošajām tautas vērtībām, jāveido šī vēlme ielikt savu artavu savas skolas, savas pilsētas, savas zemes un tautas krātuvē. Ļoti svarīgi ir apzināties latviskas mentalitātes būtību, kas varbūt arī bija tā, kura deva tautai spēku izturēt "tumšos" gadu simtus, līdz mūsdienām atnesot latvisko dzīves gudrību, kura no jauna jāsej nākamo paaudžu apziņā. Mēs taču nevēlamies, lai kādreiz, baidīties būt par "padomju tautu", pamazām kļūstam par bezvārda eiropieciem!

Tikai pievērsties nopietni jaunatnes audzināšanai un cilvēku gara uzturēšanai, kultūras dzīves bagātināšanai un izglītības turēšanai goda vietā, pavērsim ceļu istai mūsu tautas un zemes atdzimšanai, nekļūstot par paaudzi iznīcinātāju.

Ingrīda Kalniņa

Esmu dzimusi 1948. gadā Rīgā. Beigusi Rīgas 49.v-skolu 1966. gadā. Tūlīt iestājos Rīgas Medicīnas institūta Stomatoloģijas fakultātē, kuru absolēju 1971. gadā.

Skolas un studiju gados aktīvi nodarbojos ar sportu. Trenējos distanču slēpošanā un orientēšanās sportā. Tādēļ man tuva daba, mežu skaistums.

Studiju gados apprecējos ar mazsalacieti - tagad ārstu rentgenologu Andri Kalniņu. Liktenis bija lēmis turpmāko dzīvi pavadīt Mazsalacā. Tā kopš 1971. gada dzīvoju Mazsalacā 1993. gadam strādāju Rūjienas slimnīcā, par stomatologu, gan laboratorijas vadītāju, bet pašlaik Mazsalacas poliklinikā par stomatologu jeb zobārstu.

Visus šos gadus, saskaroties ar cilvēkiem, viņu problēmām, esmu līdzīgi dzīvojuši gan plaukstošiem, bet dubļainiem pavarīem, gan skaistām ziēmām un vasarām, gan zeltainiem rudenim. Tas viss atspoguļojas arī mazpilsētas cilvēkos un

pašā pilsētā. Lai Mazsalaca neieslīgtu pilnīga mūzīgā ziēmā, nepieciešams pēc iespējas vairāk radīt darba vietas pilsētā un laukos. Ikvienam darbam izpildītājus meklēt vietējos iedzīvotājos. Bezdarbnieka pabalstu izsniegt tikai pēc kāda konkrēta darba izpildes.

Par savu veselību jāmācās rūpēties katram pašam. No mazotnes aktīvs dzīves veids, veselīgs uzturs ir ķīla sekmīga veselības uzturēšanai un saglabāšanai. Bez maksas medicīna vairs nebūs nekad. Par daļu jāmaksā valstij, bet tikai par to, ko cilvēks pats sev nevar vērst par labu.

Savādāk ir ar veco paaudzi. Sociālo pabalstu sadalē jābūt objektīvai, atklātai, bet katram cilvēkam pašam arī jāinformē par savu stāvokli. Sabiedrībai jāinformē par līdzcīvēkiem.

Skolā jārada iespēja ikvienam bērnam mācīties, neatkarīgi no ģimenes iespējām, vecāku domām. Tagadējie bērni taču ir mūsu valsts nākotne. Svarīgi veidot arī pareizu bērnu fizisko, garīgo un morālo stāju, jo mājās to bieži neievēro. Jāatjauno mazpulcēni, kas nodarbojas arī ar patriotisko audzināšanu.

Nekad nedrīkstam aizmirst dzelzceļa atjaunošanu. Tas svarīgi, gan mazsalacietīšu saiknēm ar ārpusauli, gan vasarā daudzu tūristu atbraukšanai, lai ar laivām brauktu pa Salacu.

Jebkurā darbā ar cilvēkiem svarīgi ir atklātums, informācijas sniegšana par veicamo, atskaites par padarīto, vai iemesli to neizdarīšanā.

Mums visiem jāatceras, ka šodienas grūtības savā pusē mēs varam novērst paši - uzticoties, esot atklāti, neskaudot citu veiksmes un visiem kopā strādājot.

Indulis Irbe

Esmu dzimis Mazsalacā 1949. gadā. Bērību pavadīju tept mazpilsētā, vecvecāku - Bertas un Teņa Meļķu ģimenē, jo gada vecumā zaudēju māti.

Pamatskolu beidzu 1964. gadā Cesvaines internātskolā. Pēc tam divus gadus mācījos Mazsalacas vidusskolā, kuru beidzu vēlāk neklātienē nodalā. Pēc dienesta Padomju armijā no 1973. gada astoņus gadus nostrādāju uguns dzesības un glābšanas dienestā. Vēlāk dažādos darbos, gan apdrošināšanas sistēmā par aģentu, gan namu pārvaldē remontdarbos, gan piena kombinātā par tehniķi mehāniķi.

Kopš 1990. gada nodarbojos ar zemniecību. Vieniem no pirmajiem Ramatas pagastā mums tika iegādāta zeme 160 hektāru platībā. Sieva - Valentina ir lauksaimniecības speciāliste, un tas arī noteica mūsu specializāciju. Cūkkopība. Guvām vērtīgu nemamus rezultātus visas republikas mērogā. Taču brīvais tirgus visu salika pa vietām, un cūkkopība, tāpat kā visa pārējā zemniekošana, kļuva ekonomiski neizdevīga.

Manas dzīves vadmotīvs - pastāvēs, kas pārmainīsies. Tā 1995. gadā pārceļamies atpakaļ uz Mazsalacu un kļūvu par firmas "Stellers" īpašnieku. Manā ģimenē aug divas meitas un dēls. Vecākai meitai Neldai ir sava ģimene. Arī dēls atradīs dzīvi savu vietu, mācās. Būs dienas zemnieks - mežsargs. Mūsu zemnieku saimniecībā "VECVĪTIŅI" ir arī 80 ha meža. Šīs viņa zināšanas lieti noderēs. Kopīgi ar sievu audzinām jaunāko meitu, kas mācās Mazsalacas vidusskolas 10. klasē.

"SALACAS VĀRDA" deputātu kandidātu sarakstā balotējos daudz iemeslu dēļ. Kopš esam iekļāvies Mazsalacas darba devēju skaitā, absolūti nejutām atbalstu savai darbībai un attīstībai no pašreizējās domes puses. Nevienu jautājumu domē nevar bez grūtībām skaidri un saprotami atrisināt. Vienmēr jāreķinās ar kaut kādu neizpratni, likumu nepareizu tulkošanu un absolūtu neausrīdīgumu. Nevienam nav zināms, kas domē notiek. No kurienes līdzekļi nāk, uz kurieni aiziet. Visam miglā tīts. Savā dzīvē vienmēr esmu iestājies par normālu problēmu risinājumu savstarpēju sarunu ceļā. Katram ierēdnim ir jābūt tautas kalpam un jāpalīdz jautājumus risināt, nevis jautājums pēc iespējas jāsarēžģi.

Ne no Eiropas, ne Amerikas nevienš nenāks vest mūs kalnā. Mums pašiem tur jātiec. Ir jācinās pret ierēdņu patvaļu. Gribu palīdzēt mazsalacietiem, veidojot jaunas darba vietas, saglabājot esošos uzņēmumus, attīstīt to darbību. Uzskatu, ka darbs tomēr ir visas dzīves pamats. Un tas jānodrošina katram, kas to vēlas. Tas iespējams tikai visiem kopā, caur godīgu atklātību, caur pareizu līdzekļu sadali. Par šiem jautājumiem esmu nolēmis cīnīties arī turpmāk.

Rita Lizuma

Esmu dzimusi Latgales mazpilsētā Varakļānos 1960. gadā. Astoņpadsmit gadu vecumā beidzu Varakļānu vidusskolu un iestājos Rīgas Politehniskajā institūtā. 1983. gadā absolēju RPI Automātikas un skaitļošanas fakultāti un uzsāku darba gaitas Mazsalacā - vispirms Mazsalacas MRS, bet kopš 1996. gada z/s "Kūdras" par grāmatvedi.

Esmu precējusies. Virs arī strādā z/s "Kūdras". Mums ir trīs bērni: divi mācās skolā, jaunākais apmeklē bērnudārzu.

Tā kā Mazsalacā dzīvoju jau 14-to gadu, uzskatu sevi par mazsalacieti. Man arī nav vienaldzīgas problēmas, kas skar šo mazpilsētu. Neskatoties uz to, ka pašreizējā valdības politika vērsas pret mazpilsētu pilnveidošanu un attīstību, pamatojot jeb attaisnojot šo rīcību it kā ar ekonomiski nozīmī-

gāku risinājumu meklēšanu, es tomēr ticu, ka šāda situācija ir īslaicīga un beidzot tiks izdarīti vajadzīgie secinājumi un pieņemti pareizie lēmumi. Tāpēc mēs nedrīkstam vienaldzīgi palikt malā kā novērotāji. Daudzas svarīgas problēmas ir iespējams atrisināt pašu spēkiem bez lieliem finansiāliem ieguldījumiem. Galvenais ir ticība un vēlēšanās to darīt. Tas, manuprāt, jāskat ar bērnudārzu, skolu - jāaudzina darbam mūsu jaunā paaudze. Jaunatnei jābūt stiprai un izglītotai ar veselīgu dzīves uztveri.

Valentīna Irbe

Esmu dzimusi Krievijā, latviešu ciematā, gadu pēc kara beigām. Latvijā ieradus agrā bērnībā, savu tēvu neatceros. Mani izaudzināja māte un audzētāvs - īsts latviskais patriots. Pilsonību ieguva pēc vairāku gadu gaidīšanas, kas dova pilsonību tiem, kas mācījušies un beigusi latvisku mācību pamatskolā. Tas bija grūts un pazemojošs gaidīšanas laiks.

Cik sevi atceros, vienmēr esmu bijusi aktīva cīnītāja par taisnīgumu. Esmu centusies, cik manos spēkos, palīdzēt sakārtot to vidi, kas ir ap mani un sabiedrībā, cilvēku savstarpējās attiecībās. Neprātu stāvēt malā. Tukšas aprunāšanas un aizkuļšu intrīgu vērpšana nav manā dabā.

Jā, esmu bijusi oktobrēnos, pionieros, komjaunatnē, partijā. Neuzskatu to par kaunu. Tas bija tāds laiks. Cilvēki ar aktīvu dzīves nostāju rētais tam cauri neizgāja. Visu, ko mums toreizējā ideologi pasniezda, nekritiski pieņemām par savas dzīves moto. Runas jau bija labas. Darbi izrādījās dažādi.

Ģimenē ir trīs bērni. Visi bez bērnudārza izauguši. Ļoti milu dzīvniekus, un pēc profesijas esmu zootehniķe. Strādājusi esmu par dispečeri un kultūras darba vadītāju Skaņkalnē, par namu pārvaldnieci Mazsalacā. Katrs darbs man devis savu pieredzi un zināšanas.

Kad pienāc man dzīvības ziedu laiki, visa ģimene devāmies uz laukiem. Taču sabrukumu dziļos laukos, valsts nomalnē, nav iespējams apturēt. Kad pienāk brīdis un bērni ir iepunināti sniegā līdz acīm un uz skolu vairs netiek - pacietība beidzas.

Nācām atpakaļ uz Mazsalacu un metos iekšā atkal jaunā nozarē - kokapstrādē. Firma "Stellers" ir mana darba vieta un direktores amats nu jau divus gadus.

Par uzņēmuma darbību esmu jau daudz stāstījusi laikrakstā "Salacas Vārds". Iet smagi, bet joprojām cināmies un esam dzīvi. Es un mūsu 50 darbinieku kolektīvs esam noskaņoti pa stāvēt, izdzīvot un attīstīties.

Katru dienu pie manis nāk nelaimīgi izmisuši cilvēki un lūdz jebkādu darbu. Nāk jauni puīši, nāk jaunās māmiņas, nāk sievas un vīri, kam tālu līdz pensijai, bet darba nav. Mēs nedrīkstam apstāties. Kādam taču jādodomā par tiem nelaimīgajiem cilvēkiem, jāpalīdz izdzīvot.

Nejūtu nekādu ieinteresētību no Domes puses mūsu uzņēmuma pastāvēšanā. Bet nevar taču izdzīvot pilstēta tikai atverot vienu veikalu pēc otra. Kas tajos pirkšies, ja nav kur naudu nopelnīt.

Mani uztrauc miegānumi un bezcerība, kas valda Mazsalacā. Mūsu kaimiņos - Rūjienā un Alojā, jau sen darbojas ārzemju investīcijas, bet mums iespējas netiek dotas. Kaut gan laiku pa laikam dzird, ka bijušas kaut kādas delegācijas. Bet viss aiziet klusinājum un garām...

Laikrakstam "Salacas Vārds" jākļūst par katras mazsalacietu ģimenes iknedējas bezmaksas draugu, kas pastāstīs visu par jūsu iespējām un tiesībām. Par Domes darbības atklātumu, par godīgu un taisnīgu budžeta līdzekļu sadali, par jaunu darba vietu radīšanu un veco saglabāšanu - tie ir mani uzdevumi, par kuriem es iestājos un gribu cīnīties Domes tālākā darbībā.

Veselības mācības kursi Mazsalacas vidusskolā

Mazsalacas vidusskola organizē veselības mācības kursu. Kursi paredzēti 2 reizes mēnesī - piektdien un sestdien vidusskolas telpās. Lektijas lasīs augsti kvalificēti speciālisti no Ģimenes veselības centra. Pavisam notiks 6 nodarbības, pēc kuru apmeklēšanas var iegūt sertifikātu par noklausīto kursu.

Uzācinām jūs apmeklēt šos kursus. Būs arī iespējams individuālas pārrunas ar speciālistiem.

Dalībniekiem vēlams pieteikties pa telefonu 51491 līdz 21. februārim. Dalības maksa Ls1- dienā.

Piedāvājam šādu kursu plānu:
KURSU PLĀNS

7. martā.

- 10.00 - 11.45 Psihes struktūra. Dr. J. Zālītis.
- 11.45 - 12.00 Pārtraukums.
- 12.00 - 13.45 STI epidemioloģija. Dr. Pīrsko.
- 15.00 - 18.00 Veselības mācības metodika un dzimumizglītība. I. Kondrāte

8. martā.

- 10.00 - 11.45 Kas ir ģimenes plānošana, kontracepcija un tās veidi. Dr. R. Straume.
- 11.45 - 12.00 Pārtraukums.
- 12.00 - 13.45 Smēķēšana, narkotikas, alkoholisms. Dr. Brokāns.
- 14.00 - 15.00 Pusdienas.
- 15.00 - 17.00 Bērna attīstības psiholoģija. A. Utināns.

4. aprīlī.

- 10.00 - 11.45 Meitenes veselība. Dr. Auziņa.
- 11.45 - 12.00 Pārtraukums.
- 12.00 - 13.45 Psihoterapija skolā un ģimenē. A. Utināns.
- 14.00 - 15.00 Pusdienas
- 15.00 - 17.00 Dzimumizglītības metodika pamatskolai. I. Kondrāte.

5. aprīlī.

- 10.00 - 11.45 Vēža saslimšanas un ģimene. Dr. E. Šapovalova.
- 11.45 - 12.15 Pārtraukums.
- 12.15 - 14.00 Ģimenes attiecību psiholoģija un to ietekme uz psihosomatiskiem un uzvedības traucējumiem. A. Utināns.
- 14.00 - 15.00 Pusdienas.
- 15.00 - 17.00 Cilvēka iekšējie konflikti, to ietekme uz ārējiem konfliktiem darbā un ģimenē. A. Utināns.

9. maijā.

- 10.00 - 14.00 Dzimumizglītības metodika vidusskolai. I. Kondrāte.
- 14.00 - 15.00 Pusdienas.
- 15.00 - 17.00 Psiholoģiskā un seksuālā identitāte, tās veidošanās. A. Utināns.

10. maijā.

- 10.00 - 14.00 Vardarbība ģimenē, seksuālā vardarbība. A. Utināns.
- 14.00 - 15.00 Pusdienas.
- 15.00 - 17.00 Pornogrāfija, prostitūcija un ar to saistītas problēmas. A. Utināns.

Kur šūpulis kārts...

Kauguru nemieru priekšvakarā, 1801. gada 28. februārī, Valtenbergu pagasta Jaunkaktiņos dzimis ievērojams mazsalacietis Kristaps Kaktiņš - rakstnieks, orators, tiesu virs, sabiedriskais darbinieks. Viņš ir gados nedaudz jaunāks Anša Leitāna, Anša Līventalā, Ernesta Dinsberga, Jāņa Ruģēna laika un domu biedrs.

Kristaps lasīt un rakstīt iemācījās pašmācības ceļā. Daudz lasījis, interesējās par tuvākiem un tālākiem notikumiem.

No 1826. gada līdz 1830. gadam Kristaps Kaktiņš bija pagasta tiesas priekšsēdētājs, kas gluži Zālamana kārtā izšķīris sarežģītus jautājumus, piemēram, Vilklaužu mājas saimnieks Romānis nesācījis ar savu sievu. Par nesācītību "nācis ausis" pagasta tiesai. Kaktiņš lietu uz vietas izmeklēja un atradīs, ka šīs ģimenes nesakāpās vainīga Vilklauža smūka kalpone, kurai saimnieks nodevis klēts atslēgu. K. Kaktiņš kalponi licis nodot kādā "ārgaliesā" saimnieka dienestā un Vilklaužņiem parcelis ārgaliesā nesmuko Trīni. Ar šo lēmumu Vilklaužņos iestājies miers.

1838. gadā, izlasot "Latviešu Avīzēs" mēģināja Treija rakstu par sātības biedrību, arī Jaunkaktiņu Kristaps ar savu kaimiņu Veckaktiņu Jāni "jūtas modināti brandvīna dzeršanai pretim stāvēt". Kristaps uzraksta statūtus, kurus tā paša gada Zālajā ceturtdienā mēģinājis Guleke nolasa un kanceles un kurus paraksta kādi 90 draudznieki. Tās statūti, atstājot toreizējo rakstības stilu, skanēja šādi:

"Iekš tā vārda Dieva tā Tēva, tā Dela un tā Svētā Gara, lai top šās solīšanās apsvērtas.

Mēs savus vārdus šē apakšā rakstīdami, jeb ar trim krustiņiem apzīmēdami, katris priekš sevis svēti apsolāmies:

- 1) ka mēs paši uz priekšu vairs nedzerim nekādus spirtus, brandvīnus, rumus, selķinus, lķierus, u. t. pr. jeb citus kādus dzērienus, kas ar šiem saļaukti, bez vien tad, kad mums dakteris to pavēl, un arī tad tos ar tādu mēru un uz tādu vīzi brūķesim, kā dakteris to nosaka;
- 2) mēs svēti apsolāmies, ka mēs šos dzērienus liegsim saviem bērniem, kas vēl nav pie Dieva galdā uzņemti, tik ilgi, kamēr tie pie mums dzīvo, un cik spēdami arī citus cilvēkus atgriezsim un skubināsim, lai viņi paši ar labu prātu to sola; tomēr nav mūsu solīšanai tāds spēks, ka mēs citiem šos dzērienus varam liegt, bez kā viņi paši no laba prāta tos atmet;
- 3) mēs svēti apsolāmies tos citus neraudzētus dzērienus, kā alu, vīnu u. t. pr. mēreni un ar sātu dzert un arī citus neskubināt šos dzērienus nesātīgi baudīt;
- 4) mēs svēti apsolāmies, ka mēs savā starpā, cik vien spēdami, cits citu skubināsim un modināsim, šo savu solīšanu patiesīgi pildīt."

Toreiz ļabi iecerētais pasākums izcākstēja, jo Sātības biedrība tās vadītājam Kristapam Kaktiņam bija vajadzīga, lai ap sevi pulcinātu savus kaimiņus un piekritis un tos modinātu un mācītu tādās lietās, kas nebija rakstītas biedrības statūtos.

Būdam pagasta tiesas priekšsēdētājs, Kristaps Kaktiņš sniedzis zemniekiem dažādas padomus. Jaunkaktiņi kļūst par ļaunu pulcēšanās vietu un zināmu kultūras centru. Tas nepatika Mazsalacas mēģinātājam F.E. Gulekem. Attiecības vēl vairāk sasinājās, kad zemnieks K. Kaktiņš uzdrošinājās apstrīdēt mēģinātāja teikto un pierādīt savu taisnību.

1834. gadā Kaktiņš uzraksta brošūru "Ar šiem pamācības vārdiem iedod svētās Jaunās testamentes grāmatu savam mīļajam krustdēlam... par dāvānu...". Tā bija pirmā latviešu sarakstītā brošūra, ko pats autors par saviem līdzekļiem iespieda un izplatīja.

Kristaps Kaktiņš tā laika laikrakstiem un žurnāliem sniedza informāciju par notikumiem un iesūtīja arī plašākus rakstus un spriediskus. Viņa pseidonīms bija K-g vai Vidzemnieks K-g. 1836. un 1838. gados rakstu krājumā "Dieva vārdu mīļotājiem par brīžam jauna grāmata" ievietoti trīs Kaktiņa spriediņi, bet atsevišķā krājumā "Svētās patiesības liecinieks uz spriedēja vīzi" 1841. gada ievietoti 4 spriediņi.

1843. un 1844. gadā iznāca Kristapa Kaktiņa lielākais darbs arī ar nosaukumu "Svētās patiesības liecinieks uz spriedēja vīzi" uz 922 lappusēm, ko cenziņā nelāva drukāt astoņus gadus. Grāmatas izdošanas izdevumu sedza autors, un tie sasniedza 2000 rubļus. Grāmata daudzreiz nepatika. Tā, piemēram, Jelgavas mēģinājis Pantēniuss rakstīt: "Arāja virs jeb nemācītis cilvēks mūžīgi spriediskus nevar rakstīt!"

Saasinoties attiecībām ar Mazsalacas baronu Fitinghofu un mēģinātāju Guleki, K. Kaktiņš 1844. gadā uzraksta pret viņiem vērstu darbu "Vientiesīgs stāsts. No dažāda kristīga šās brālīgās dzīvības ceļa staigāšanas". Tas bija sākums viņa laicīgā satūra prozai, un tas centās izvirzīt cilvēka sabiedriskais darbs.

Kristapa Kaktiņa gaišais prāts, runas un raksti, kultūras darbs un viņa pret alkohola postu zemnieku vidū visu mūžu viņu noveda sadursmēs ar muizniecību un garīdzniecību. Vēlāk K. Kaktiņš rakstīja: "Muizās valdnieks... erīgs bez kristīgās apdomas bija palicis, kad brandvīna pudele gāja mazumā." Barons Fitinghofs Kristapu Kaktiņu 1845. gada vasarā kopā ar ģimeni padzina no dzimtajam mājām Jaunkaktiņos, kur bija nodzīvoti 44 gadi. Viņš meklēja palīdzību dažādās tiesās, bet viss vēlti. Kristaps Kaktiņš bija spiests doties uz Pēterupes skolu Bīriņu tuvumā, kur par skolotāju strādāja dēls Martīņš. Te arī K. Kaktiņš 1867. gada 7. novembrī pulksten deviņos no rīta pēc ilgās slimības viegli un mierīgi nomira.

Kristapa Kaktiņa vēlēšanās bija atdusēties Mazsalacas kapsētā. Šo viņa beidzamo vēlēšanos tuvinieki - Dauguļu dzimta - arī izpildīja, neraugoties uz mēģinājumu ar barona pretestību. Mūsu svētās uzdevums būtu atrast K. Kaktiņa atdusēties vietu, jo toreiz muizta taču atļāvu nedeva likt pieminekli mūsu gaisajam prātam, kurš modināja tautas pašapziņu, jo pirms tam latvieši bija tikai zemnieki un "baueri". Tai laikā sākas jaunlatviešu kustība. Viens no kustības vadītājiem Mazsalacas novadā bija Kristaps Kaktiņš.

Atis Sloka

SLUDINĀJUMI

SIA "Stellers" Baznīcas ielā 28 (tel. 51263)

- * Iepērk bērza zāgbaļķus, bērza papirmalku.
- * Pārdod saskaldītu malku par Ls 5/m³.
- * Sniedz gatera pakalpojumus:
 - sazāģē zāgbaļķus jebkurā sortimentā,
 - izgatavo logus un durvis,
 - izgatavo grīdas, apšuvuma u. c. daļas, brusas no pasūtītāja materiāla (samaksu var veikt ar zāgbaļķiem).
- * Pārdod vai iznomā noliktavas telpas (276 m²),
- * Pārdod mikroautobusu RAF.

Krustvārdu miklu konkursa uzvarētāji

- Pedalijās 20 dalībnieki. Godalgotās vietas ieguva - 12 Divas 1. vietas - T. Abolīņš, D. Valdmāne. Trīs 2. vietas - D. Majora, I. Budule, E. Abolīņa. Septiņas 3. vietas - G. Reinvalde, A. Abeltiņš, V. Šmite, L. Kaže, A. Grāvelsiņa, V. Meikule, I. Podziņa.

Sekojiēt informācijai - apbalvošana pavisam drīz!

Reklāmas, paziņojuma vai sludinājuma veidlapas izgrieziet, aizpildiet, lieciet aploksnē un sūtiet:

Redaktore Nelda Irbe. Reģ. apl. nr. 1990 Tārunis 51176

Iespēsts SIA "Lapa" Valmieras tipogrāfijā.